

hradu soudních útrat totožným se soukromoprávním nárokem advokáta vůči straně jím zastoupené na odměnu za práce jím ve sporu vykonané. Dovolacími vývody je podle čis. 4 Šu 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací opodstatněn. Útraty, které by, kdyby nebylo opomenutí dovolatele a kdyby byl k dovolací odpovědi se zřením na předpis Šu 54 c. ř. s. připojen seznam útrat, byly přisouzeny straně dovolatelem zastupované, Františku Sch-ovi, nebyly dovolatelovými útratami, neboť byly by mohly býti přisouzeny jedině jeho klientu. Tím tedy, že bylo zmařeno jejich přisouzení, nevzešla škoda dovolateli, nýbrž jeho klientu, a, má-li odvolací soud na mysli, že také dovolatelovi vzešla tím škoda, poněvadž, jak bylo zjištěno, musil nahraditi svému klientu, oč ho svým opomenutím, vlastně opomenutím své kanceláře, zkrátil, přehlíží, že to je právě škoda, na kterou jest dovolatel pojištěn podle Šu 1. všeobecných podmínek pojišťovacích. Uvádí-li dovolatelův odpůrce, že podle vlastního doznání dovolatele jest nárok procesní strany, ve sporu zvítězivší, vůči straně ve sporu podlehlé na náhradu soudních útrat totožným se soukromoprávním nárokem advokáta vůči straně jím zastoupené na odměnu za práce jím ve sporu vykonané, ocitá se jednak v rozporu se spisy nižších stolic, neboť něco takového nebylo v rozepři dovolatelem doznáno, jednak je to zcela pochybeným názorem právním, zejména se zřením na předpis Šu 879, čis. 2 obč. zák., jenž by sice nebránil advokátu, aby si klientem nedal postoupiti jemu ve sporu přisouzené útraty na úhradu svých vlastních, jemu vůči klientu příslušejících útrat, ale takové nabytí by předpokládalo postup, ve kterémto příčině nebylo ani tvrzeno, ani dokázáno, že se uskutečnil v tomto případě. Nelze také schváliti právní názor odvolací stolice, že nejde o případ, v němž by mohlo dojíti ku soudnímu rozhodnutí, o němž se zmiňuje § 1 odstavec třetí těchže podmínek. Nárok dovolatele klienta na náhradu škody vůči dovolateli je tak samozřejmým, že by se zahájení zbytečné rozepře nedalo srovnati s dovolatelovými povinnostmi, jež má z pojišťovací smlouvy vůči žalované, zejména nedalo by se srovnati s předpisy §§ 1037 a 1038 obč. zák. Ani ustanovení Šu 4 písm. e) všeobecných podmínek pojišťovacích nemůže býti použito v tomto případě, neboť nejde o vlastní poplatky a útraty pojištěncovy, nýbrž jde, jak už bylo vyloženo, o útraty rozepře, příslušející dovolatelovu klientu, tedy o škodu, způsobenou dovolatelovým opomenutím třetí osobě. Proto dovolací soud, sdíleje správné, věci i zákonu vyhovující důvody rozsudku prvního soudu, uznal, že je dovolání důvodným a proto změnou napadeného obnovil správný rozsudek prvního soudu.

Čís. 5717.

Pokud nelze na základě ustanovení služební smlouvy statkového úředníka, již mu byl upraven plat dle zákona ze dne 7. října 1919, čis. 541 sb. z. a n., přiznati mu nárok na nouzovou výpomoc dle zákona ze dne 25. listopadu 1920, čis. 625 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 2. února 1926, Rv I 2094/25.)

Žaloba, již se domáhal statkový úředník (lesmistr v. v.) na majiteli panství zaplacení 22.880 Kč, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Zažalovaný peníz jest tak zvanou nouzovou výpomocí, která byla povolena státním zaměstnancům zákonem ze dne 25. listopadu 1920, čís. 625 sb. z. a n. a zákonem ze dne 21. prosince 1921, čís. 495 sb. z. a n. na dobu od 1. listopadu 1920 do 31. prosince 1922 ve výši mimořádné výpomoci přiznané státním zaměstnancům zákonem ze dne 7. října 1919, čís. 541 sb. z. a n. Žalobce činí si nárok na tuto nouzovou výpomoc v uvedené výši, ježto prý mu podle služební smlouvy s ním dne 20. prosince 1920 sjednané patří, neboť podle této smlouvy byl prý co do požitků postaven na roveň státním zaměstnancům, totiž byly prý mu přiznány požitky státních úředníků podle zákona ze dne 7. října 1919, čís. 541 sb. z. a n. a jeho doplňků, pokud se týče změn. Než tento názor žalobců, že mu podle smlouvy ze dne 20. prosince 1920 patří i nouzová výpomoc podle zákona čís. 625/20, jest mylným, nemá ve smlouvě opory a nepřiznaly-li nižší soudy žalobci této výpomoci, byť i z jiných důvodů, nestalo se tak neprávem (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Dotyčná smlouva v části, která přichází v úvahu, zní: »Dienstvertrag abgeschlossen am 20. Dezember 1920 zwischen dem Hochgeborenen Herrn Friedrich W., als erbserklärten Besitzer der Domaine K. und den unterzeichneten Beamten sowie Angestellten auf Grund der Richtlinien des Verbandes der Beamten und Angestellten vom 19. Mai 1920, genehmigt vom Verband der čsl. Grossgrundbesitzer, nach den Regelungen der Staatsbediensteten gemäss des Gesetzes vom 7. Oktober 1919 Z. 541 S. d. G. u. V. und Abänderungen sowie Ergänzungen, wobei die bisherigen üblichen Begünstigungen berücksichtigt sind. § 1. Laut beiliegender beiderseits gefertigter Gehalts-Deputatstabelle sind die einzelnen Bezüge der Beamten und Angestellten fixiert.« V tabulce této smlouvě připojené smluvními stranami najmě žalobcem podepsané uvedeny jsou služební požitky žalobcovy takto: »základní plat 16.308 — drahotní přídavek 4380 — mimořádná měsíční výpomoc 880 — mimořádná měsíční výpomoc za 1 rok 10.560 — osvětlovací paušál 500.« V ostatku vypočítává tabulka naturální požitky jako byt, palivo, plodiny atd. Z této smlouvy a tabulky tvořící její součást nárok žalobcův na požadovanou nouzovou výpomoc nelze dovoditi. Úvod smlouvy neznamená, jak žalobce za to má, že se žalobci a jiným zaměstnancům u žalovaného vyhrazují služební požitky státních zaměstnanců podle uvedeného tam zákona ze dne 7. října 1919, čís. 541 sb. z. a n. a jeho doplňku pokud se týče změn, nýbrž v úvodu tom strany jen uvedly, jak, podle čeho dospěly k požitkům v tabulce vyznačeným a mezi nimi smluvěným. Požitky v tabulce vyznačené jsou všechny požitky, které žalobce měl dostávat, a na další požitky nároku neměl. Že jen požitky v tabulce uvedené byly umluveny a že požitky ty odpovídaly smluvní vůli stran, vidno z toho, že po dobu platnosti smlouvy ze dne 20. prosince 1920, to jest až do dubna 1923, byly požitky dle ta-

bulky bez námitek vypláceny, k čemuž i poznamenati jest, že byl to sám žalobce, jenž výplatní listiny sestavoval. Výhrada přiznání dalších požitků, než které jsou v tabulce vyznačeny, ve smlouvě obsažena není. Okolnost, že žalobce, jak tvrdí, o nouzové výpomoci přiznané státním zaměstnancům ani při smlouvě ani později až do roku 1923 nevěděl, nemá významu, protože žalobce sám ani netvrdí, že jeho nevědomosti bylo druhou stranou využito. Žalobcův nárok na nouzovou výpomoc ve smlouvě ze dne 20. prosince 1920 opodstatnění tedy nemá a ježto nebylo tvrzeno, že by mu z jiného důvodu příslušel, není nárok ten po právu. Má-li se věc takto, netřeba se zabývatí otázkou, zda zákon ze dne 25. listopadu 1920, čís. 625 sb. z. a n. jest doplňkem zákona ze dne 7. října 1919, čís. 541 sb. z. a n. pokud se týče, zda správným jest názor odvolacího soudu, že zákon čís. 625/20 nedoplňuje zákon čís. 541/19, nýbrž jest zákonem nesouvisejícím s tímto zákonem a že proto žalobci nárok na nouzovou výpomoc nepřisluší, aniž třeba obíratí se otázkou, zda se žalobce svého nároku, jak uznaly nižší soudy, vzdal tím, že jej za služby do roku 1923 neuplatňoval a bez výhrady pak novou smlouvu služební se žalovaným pokud se týče jeho zástupkyní Štefaníí W-ovou ujednal.

Čís. 5718.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Cizoložstvím provinilému manželi, jehož manželství bylo rozvedeno k žalobě uražené manželky z jeho výhradné viny, nemůže býti povolena rozluka podle §u 17 rozl. zák.

(Rozh. ze dne 2. února 1926, R II 21/26.)

Ve sporu o rozvod manželství zahájeném žalobou manžela bylo manželství stran rozvedeno na návrh manželky z viny manželovy pro cizoložství pravoplatným rozsudkem ze dne 8. ledna 1921. Na základě tohoto již provedeného sporu o rozvod žádal manžel o rozluku manželství. Soud první stolice žádost zamítl, rekursní soud rozluku povolil. Důvody: Výklad § 17 zák. ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n. v tom smyslu, že jen nevinný manžel má právo žádati o rozluku manželství na základě provedeného již sporu o rozvod, je právně mylným a odporuje zákonu. § 17 zákona výslovně praví, že každý manžel může žádati za rozluku manželství na podkladě provedeného již sporu o rozvod, byl-li rozvod pravoplatně rozveden z některého důvodu § 13 zákona. Vyšetří-li se, že by skutečnosti ve sporu na jevo vyšlé byly již tehdy odůvodňovaly výrok o rozluce, kdyby oň bylo žalováno, vysloví soud rozluku manželství usnesením a převezme do něho výrok o vině z rozsudku vydaného ve sporu o rozvod manželství. Všechny úvahy prvního soudu sebrané pro jeho výklad, jsou mylné, a nelze znění § 17 zákona označovati za nezdařené a zásadu jeho jako výsměch mravnosti nebo nesmysl. Podle § 13 zákona je možno každé manželství rozloučiti z důvodů tam uvedených. Je-li manželství rozvedeno z některého z těchto